

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/43597 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 24 april 2008 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 november 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 april 2008, verzonden op 24 april 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hoger-beroepschrift in aanvulling op de in artikel 6:5, eerste lid, onderdeel d, gelezen in samenhang met artikel 6:24 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gestelde eisen, één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen, alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5 van de Awb of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

2.1.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift naar voren is gebracht, omschrijft het onderdeel van de aangevallen uitspraak noch de gronden waarop de vreemdeling zich daarmee niet kan verenigen. Mitsdien is van een grief in de zin van artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000 geen sprake. Daarom is niet aan het eerste lid van dat artikel voldaan.

2.1.2. Het hoger beroep is, gelet op artikel 85, derde lid, van de Vw 2000, kennelijk niet-ontvankelijk.

2.2. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.J.M. van der Beek-Gillessen, lid van de *enkelvoudige kamer*, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillessen
lid van de enkelvoudige kamer

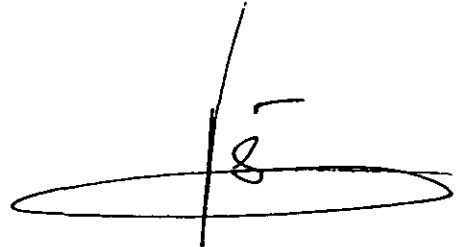
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 oktober 2008

282-577.

Verzonden: 13 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small '8' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/43597

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 24 april 2008

inzake

geboren op
van Chinese nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. P.H. van Akenborgh,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. V.A.M.W. 't Hoorn.

Procesverloop

Bij besluit van 18 november 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Eiser heeft op 19 november 2007 tegen dit besluit beroep ingesteld. Tevens heeft eiser op 19 december 2007 de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er toe strekt dat uitzetting van eiser achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep.

De zaak is behandeld op de zitting van 19 maart 2008, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is of het besluit van 18 november 2007 in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser het volgende aangevoerd. Eiser, een protestant, behoort tot de Han-bevolkingsgroep en is afkomstig uit in China. Zijn (pleeg)moeder heeft hem verteld dat hij is geadopteerd toen hij circa vier jaar oud was. Ook heeft eiser van haar gehoord dat hij Koreaans sprak toen hij werd geadopteerd. Eiser en zijn (pleeg)ouders behoorden tot de protestantse kerk in en zij bezochten deze kerk al jaren. In 1992 hoorde hij dat zakenmensen de kerk wilden gaan afbreken om op die

AWB 07/43597

2

plek een ander gebouw neer te zetten. Toen de kerk dreigde te worden gesloopt door een aantal aannemers hebben eiser, zijn (pleeg)ouders en geloofsgenoten in oktober 1992 een menselijke keten gevormd rond deze kerk. Daarop hebben de zakenmensen de politie erbij gehaald die de protesterende kerkgangers met geweld heeft verdreven. Er ontstond een vechtpartij tussen de politie en de deelnemers aan de ketting. Eiser werd geslagen en opgepakt. Ook zijn (pleeg)moeder werd geslagen. Eiser is in oktober 1992 ongeveer vijftien dagen vastgehouden op het politiebureau. Tijdens deze detentieperiode is hij ook geslagen. Zijn (pleeg)moeder heeft geld aan de politie gegeven en zodoende is eiser zonder voorwaarden vrijgelaten. Na zijn vrijlating zijn eiser en zijn (pleeg)ouders twee dagen later bij het gemeentehuis gaan protesteren tegen de sloop van de kerk. De (pleeg)ouders van eiser zijn na een protest van twee à drie dagen opgepakt. Hierbij is eiser wel aangesproken door de autoriteiten maar verder ongemoeid gelaten. Toen hij op een avond in het ziekenhuis bij zijn (pleeg)moeder was, heeft eiser van de buurvrouw gehoord dat er veel politie was gekomen om mensen te arresteren. Eiser kreeg van zijn (pleeg)moeder het advies om China te verlaten. Via derden heeft eiser vernomen dat zijn ouders naar een werkkamp zijn gestuurd. Later heeft hij vernomen dat zijn beide (pleeg)ouders om het leven zijn gekomen. In 1993 heeft eiser verlaten en is hij per trein naar gereisd, alwaar hij ongeveer een half jaar heeft verbleven bij een kameraad van zijn (pleeg)vader alvorens hij naar Peking is gereisd nadat eiser had gehoord dat hij zou worden doodgeslagen. In Peking is eiser overgestapt in de trein naar Urumqi, alwaar hij de bus naar Mongolië heeft genomen. Vervolgens is eiser zeven jaar onderweg geweest voordat hij in 2000 Nederland is binnengekomen. Eiser weet niet wat hem te wachten staat indien hij nu terug zou keren naar China.

3. Do rechtbank overweegt als volgt.
4. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.
5. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder c, en f, van artikel 31 van de Vw 2000.
6. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) behoort de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die vaststelling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. De rechtbank dient zich dan ook bij haar oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een vreemdeling te beperken tot het oordeel of verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.
7. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede de omstandigheid betrokken, dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij hij zich onverwijld onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst.

AWB 07/43597

3

8. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder eiser in de eerste plaats in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij zich niet onverwijld heeft gemeld bij de Nederlandse autoriteiten. Immers, in casu is gebleken dat eiser heeft verklaard in 2000 Nederland te zijn binnengekomen en dat hij op 6 oktober 2007 als illegale vreemdeling is aangetroffen zonder in het bezit te zijn van een geldig document voor grensoverschrijding. Daarnaast heeft eiser geen verschoonbare reden aangevoerd voor de omstandigheid dat hij zich niet onverwijld heeft gemeld. De verklaring van eiser dat hij, toen hij Nederland in 2000 inreisde, niemand kende die hem kon helpen met zijn asielverzoek, kan volgens verweerder niet als verschoonbaar worden aangemerkt. Immers, van een vreemdeling die zich beroept op het Vluchtelingenverdrag mag worden verwacht dat hij zich onverwijld meldt in het land waar hij de bescherming hiervan inroept. Evenmin valt door verweerder in te zien dat eiser gedurende zijn verblijf van zeven jaar in Nederland nimmer in de gelegenheid is geweest een persoon te treffen die hem hierbij van dienst had kunnen zijn, noch dat hij gedurende deze lange periode niet in staat zou zijn geweest zelfstandig een dergelijke aanvraag te doen of zich te melden bij de Nederlandse autoriteiten. Dat eiser onbekend zou zijn geweest en dat er een taalbarrière zou zijn, kan bij verweerder niet leiden tot een andere conclusie, nu hij hierin niet verschilt van andere vreemdelingen. De enkele, niet nader toegelichte, opmerking dat eiser zich in 2006 bij een AZC zou hebben gemeld en dat hij daar niet door zou zijn verwezen naar een andere instantie, acht verweerder eveneens onvoldoende om tot een andere conclusie te komen. Daarbij acht verweerder een eventuele poging tot het indienen van een asielaanvraag in 2006, terwijl eiser sinds 2000 in Nederland verblijft, rijkelijk laat. Volgens verweerder is dan ook niet gebleken van verschoonbare omstandigheden voor de te late melding van eiser. Het is de verantwoordelijkheid van eiser om zich na zijn illegale inreis in Nederland onverwijld te melden bij de Nederlandse autoriteiten en kenbaar te maken dat hij een asielaanvraag wenst te doen.

9. Nu eiser na binnenkomst niet zo spoedig mogelijk de bescherming van de Nederlandse autoriteiten heeft ingeroepen bestaat bij verweerder het vermoeden dat zijn inreis niet werd ingegeven door asielrelevante redenen. Bovendien roept de omstandigheid dat eiser eerst nadat hij is aangetroffen als illegale vreemdeling in Nederland om asiel heeft verzocht ernstige twijfels op omtrent de betrouwbaarheid van de door hem afgelegde verklaringen, aldus verweerder. Derhalve heeft verweerder aan eiser op goede gronden artikel 31, tweede lid 2, aanhef en onder c, van de Vw 2000 tegengeworpen.

10. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede de omstandigheid betrokken, dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

11. Uit voornoemde vaste jurisprudentie van de ABRS blijkt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van documenten zal echter blijkens paragraaf C4/3.6 (voorheen: C1/5.8) van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

AWB 07/43597

4

12. Verweerder heeft zich in de tweede plaats op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit en nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen. Eiser heeft verklaard dat hij nimmer in het bezit is geweest van officiële documenten waaruit zijn identiteit en nationaliteit blijkt en ook nimmer daartoe een aanvraag te hebben gedaan. Wel zouden zijn (pleeg)ouders in het bezit zijn geweest van adoptie-documenten maar die heeft hij nimmer zelf gezien en deze documenten heeft eiser achtergelaten in China. De reden die is aangevoerd voor het feit dat eiser geen enkel document met betrekking tot zijn identiteit of nationaliteit heeft overgelegd, acht verweerder onvoldoende als verschooning. Immers, eiser heeft verklaard dat hij in afwachting van zijn vertrek nog ten minste een half jaar in China heeft verbleven bij een kennis van zijn vader, waarbij niet uit zijn verklaringen is gebleken dat hij gedurende dat verblijf in zijn vrijheid werd beperkt. Ook heeft eiser verklaard dat hij over zijn reis naar Nederland ongeveer zeven jaar heeft gedaan en vervolgens nog zeven jaar illegaal hier te lande heeft verbleven. Naar de mening van verweerder had eiser in deze perioden een paspoort of identiteitskaart kunnen aanvragen, maar heeft hij nagelaten dit te doen. Nu eiser in zijn verklaringen de verantwoordelijkheid hiervoor enkel bij andoren heeft gelegd, wordt deze passieve handelwijze hem door verweerder toegerekend. Daarnaast volgt verweerder de verklaring van eiser niet dat hij heeft vernomen van zijn (pleeg)ouders dat hij niet de Chinese maar de Koreaanse nationaliteit bezit, aangezien uit zijn verklaringen blijkt dat de (pleeg)ouders van eiser deze wetenschap enkel hebben gebaseerd op een vermoeden. Niet is gebleken dat eiser of zijn ouders gedurende zijn jeugd dit vermoeden nader hebben onderzocht, en evenmin dat hij dit op vermoedens gebaseerde gegevens met documenten heeft onderbouwd. De handelwijze van eiser dat hij zijn (pleeg)ouders nimmer heeft bewogen zijn adoptiedocumenten in te laten zien en dat hij deze documenten bij zijn vertrek heeft achtergelaten in China, wordt hem eveneens door verweerder toegerekend. Temeer, nu eiser volgens zijn verklaring na het overlijden van zijn (pleeg)ouders vrij kon beschikken over hun nalatenschap en daarmee ook over deze documenten. Tot slot acht verweerder de stelling dat het bij de Slangenkop de praktijk is om documenten af te nemen, in casu niet relevant omdat eiser zegt in het geheel geen documenten te hebben meegenomen. Aldus heeft eiser naar de mening van verweerder niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van nationaliteits- en identiteitspapieren die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag niet aan hem is toe te rekenen, zodat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielaans.

13. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn gestelde reisroute, nu hij zijn reisverhaal niet heeft onderbouwd met het gebruikte grensoverschrijdingsdocument noch met enig ander (indicatief) bewijs. Het wordt door verweerder niet aannemelijk geacht dat eiser geen enkel indicatief bewijs van zijn reis over kan leggen, noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Immers, eiser stelt dat hij in 1993 vanuit China is vertrokken en dat hij in 2000 Nederland is ingereisd. Van een dergelijke reis mag volgens verweerder in redelijkheid worden verondersteld dat deze met documenten te staven zou zijn. De verklaring van eiser dat hij in 1993 slechts is meegegaan met zijn begeleider met de trein naar Mongolië en vervolgens uiteindelijk in 2000 Nederland is ingereisd, wordt hiervoor door verweerder als onvoldoende van de hand gewezen en bovendien qua gestelde duur evenmin geloofwaardig geacht. Verweerder acht het ontbreken van documenten om zijn reisroute mee aan te tonen dan ook toerekenbaar aan eiser.

14. Daarnaast mag van een persoon die verklaard heeft van China naar Nederland te zijn gereisd in redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige

AWB 07/43597

5

zaken, zoals de route die hij heeft gevolgd, hoelang en waar hij gedurende zijn reis heeft verbleven en of er bij zijn reis ook documenten zijn gebruikt, aldus verweerder. Teneer, nu eiser heeft verklaard dat hij zeven jaar over zijn reis heeft gedaan en dat hij op sommige plaatsen verschillende jaren heeft verbleven. Van eiser mag volgens verweerder derhalve worden verwacht dat hij enige concrete informatie kan verstrekken over deze plaatsen. Daarbij wordt eiser niet door verweerder gevolgd in de stelling dat hem niet te verwijten valt dat hij niet meer kan vertellen over zijn reisroute, omdat hij 's nachts zou hebben gereisd en zich zou hebben opgehouden in geblindeerde auto's en in huizen met geblindeerde ramen. Immers, ook wanneer eiser zeven jaar lang in huizen met geblindeerde ramen zou hebben verbleven, moet hij naar de mening van verweerder over een dergelijk verblijf gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen, maar hierin is eiser niet geslaagd.

15. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Daarbij tekent de rechtbank aan dat de stelling van eiser in beroep en ter zitting dat hij weliswaar bij zijn vlucht uit China heeft beschikt over documenten, maar deze heeft moeten afgeven aan de Slangenkop, dit oordeel niet anders maakt. Immers, eiser heeft de discrepantie tussen deze stelling en zijn eerdere verklaring tijdens het eerste gehoor van 22 oktober 2007 niet nader verklaard.

16. Evenzeer heeft verweerder eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verificerbare verklaringen heeft afgelegd over de door hem gestelde reisroute. Daarbij dient de omstandigheid dat er ruim zeven jaren zijn verstreken sinds eiser de gestelde reis van China naar Nederland heeft afgelegd, waardoor hij minder informatie zou kunnen verschaffen omtrent deze reis, vóór zijn eigen rekening en risico te komen.

17. Verweerder heeft derhalve aan eiser op goede gronden artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 tegengeworpen, zodat op voorhand twijfel is ontstaan aan de oprechtheid van eiser en afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

18. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder c en f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de ABRS dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

19. Verweerder heeft zich in dit kader op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. Daartoe acht verweerder redengevend dat eiser in zijn verklaringen over het protestantse geloof in het algemeen en zijn betrokkenheid bij de protestantse kerk in zijn woonplaats in het bijzonder, dusdanig in gebreke is gebleven dat het niet geloofwaardig wordt geacht dat eiser en zijn (pleeg)ouders behoorden tot de protestantse geloofsgemeenschap in Verweerder heeft daarbij aangegeven dat eiser in het nader gehoor middels relatief eenvoudige vragen over het protestantse geloof de mogelijkheid is geboden om zijn geloofsovertuiging aannemelijk te maken. Hierbij is aandacht besteed aan verschillende aspecten van het protestantse geloof, waaronder de inhoud van de Bijbel, de aard en betekenis van christelijke rituelen zoals de doopplechtigheid, de liturgie van de door hem bezochte kerkdiensten en de historie van zijn eigen kerk. Naar de mening van verweerder is de kennis van eiser met betrekking tot deze onderwerpen echter ronduit slecht gebleken. Zo

AWB 07/43597

6

kan hij het verhaal van de geboorte van Jezus niet vertellen. Ook kan eiser niet aangegeven wat de eerste regel is van de door hem gebruikte Bijbel, noch op welke leeftijd hij werd gedoopt en wat zijn doopnaam is. Daarnaast weet hij niet de naam van de kerk waar hij met zijn (pleeg)ouders naartoe ging. Evenmin is eiser in staat om een kerkliedje te reproduceren. Nu eiser heeft verklaard dat hij reeds jaren met zijn (pleeg)ouders deze kerk heeft bezocht en hij op het moment dat het kerkgebouw dreigde te worden afgebroken direct met zijn (pleeg)ouders zijn betrokkenheid bij deze kerk heeft getoond, meent verweerder dat van hem mag worden verwacht dat hij over zowel het protestantse geloof als over de kerk waarvan hij en zijn (pleeg)ouders lid waren, uitvoerig en gedetailleerd kan verklaren. Hierbij is door verweerder in aanmerking genomen dat eiser op het moment van de gestelde gebeurtenissen reeds zeventien jaar oud was en de middelbare school had afgerond.

20. De enkele verklaring van eiser dat hij zich een aantal zaken niet kan herinneren, wordt door verweerder van de hand gewezen, nu aan hem in het kader van zijn gestelde geloofsovertuiging eenvoudige praktische vragen zijn gesteld en hij op deze vragen het antwoord schuldig is gebleven. Ook de omstandigheid dat eiser op een enkele (algemene) vraag wel het juiste antwoord heeft kunnen geven, verklaart volgens verweerder niet waarom hij geen antwoord heeft gegeven op (andere) eenvoudige kennis- en ervaringsvragen omtrent zijn gestelde geloof. Daarbij acht verweerder van belang dat de aard en het niveau van de aan hem gestelde vragen niet van dien aard zijn dat eiser, gelet op zijn gestelde achtergrond en leeftijd, deze niet zou kunnen beantwoorden.

21. Verder heeft verweerder eiser de gelegenheid geboden om over zijn geloof te vertellen door een vergelijking te maken met het katholieke geloof, nu in China zowel het protestantse als het katholieke geloof een brede aanhang en traditie hebben die zich niet slechts in de illegaliteit afspeelt. Daarbij wordt door verweerder niet verwacht dat eiser ruime kennis heeft van het katholieke geloof. Echter, eiser is niet in staat gebleken aan te geven of er verschillen bestaan tussen het katholieke en het protestantse geloof. Ook weet hij niet wanneer de protestantse kerk zich heeft afgesplitst van de katholieke kerk, noch wat de verschillen zijn tussen de protestantse Bijbel en de katholieke Bijbel. In samenhang met de overige verklaringen van eiser omtrent het protestantse geloof doet dit naar de mening van verweerder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn gestelde geloofsovertuiging.

22. Tot slot wordt door verweerder niet gevolgd dat eiser weinig kan vertellen over het protestantse geloof omdat hij getraumatiseerd zou zijn. Daarbij acht verweerder van belang dat eiser aan het begin van het nader gehoor van 31 oktober 2007 heeft bevestigd dat hij lichamelijk en geestelijk in staat was om gehoord te worden. Bovendien volgt uit het verslag van het consult verpleegkundige/arts GGD van 23 oktober 2007 niet dat, op basis van de lichamelijke en/of geestelijke toestand van eiser, een advies van een arts van de GGD is gewenst omdat de toestand van eiser mogelijk niet toestaat dat hij wordt gehoord omtrent zijn asielmotieven aangezien zijn toestand in de weg staat aan het afleggen van coherente verklaringen en gezien het besef bij eiser dat diens verklaringen worden meegewogen in de beoordeling van de asielaanvraag. Ook wijst verweerder er op dat de constatering dat eiser getraumatiseerd zou zijn niet nader wordt onderbouwd. Verder is verweerder van mening dat de stelling van eiser dat naarmate het nader gehoor vorderde, bij hem de spanningen opbouwden, niet kan leiden tot de conclusie dat eiser aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet in staat was te worden gehoord. Zo heeft eiser tijdens en na het nader gehoor niet kenbaar gemaakt dat hij zijn verklaringen niet naar behoren naar voren kon brengen. Immers, uit de op- en aanmerkingen over de gang van zaken tijdens het nader gehoor van 31 oktober 2007 (pagina 17) blijkt dat hij tevreden was over de manier waarop het gesprek is verlopen en dat

AWB 07/43597

7

hij geen op- of aanmerkingen had op de manier waarop het gesprek heeft plaatsgevonden. Naar de mening van verweerder mag dan ook van eiser worden verwacht dat hij, ongeacht zijn geestelijke conditie, geloofwaardige verklaringen over zijn protestantse geloof kon afleggen. Hierbij acht verweerder van belang dat het kennis van algemene feiten betreft en dat het niet gaat om het vertellen over gebeurtenissen die traumatisch zijn geweest voor eiser.

23. Derhalve wordt door verweerder niet geloofwaardig geacht dat eiser en zijn (pleeg)ouders lid waren van de protestantse geloofsgemeenschap in Nu juist de betrokkenheid bij de protestantse kerk in volgens eiser aanleiding heeft gegeven voor de gebeurtenissen die daarop volgden en de vervolging die eiser en zijn (pleeg)ouders ten deel is gevallen, worden de verklaringen van eiser over deze gebeurtenissen en vervolging evenmin geloofwaardig geacht.

24. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in samenhang gezien met het niet onverwijld melden en toerekenbaar ontbreken van de reis- en identiteitsdocumenten – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om tot de conclusie te komen dat het asielreëus van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. De rechtbank acht hierbij van belang dat de dragende overweging is dat eiser zijn protestantse geloofsovertuiging niet geloofwaardig heeft kunnen maken. De stelling van eiser dat hij tijdens het nader gehoor onder grote spanningen verkeerde, waardoor hij “er niet bij was”, kan niet leiden tot een andere conclusie. Indien de gemoedstoestand van eiser zodanig was dat hij zijn verklaringen niet meer naar behoren naar voren kon brengen, lag het op zijn weg om dat tijdens het nader gehoor kenbaar te maken. Afgelien van het feit dat eiser zulks niet heeft kenbaar gemaakt, is ook niet op andere wijze gebleken dat eiser niet in staat moest worden geacht verklaringen af te leggen.

25. Derhalve heeft verweerder op goede gronden overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c of d, van de Vw 2000. Hetgeen overigens is aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel.

26. Het beroep is derhalve ongegrond.

27. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

28. Mitsdien wordt beslist als volgt.

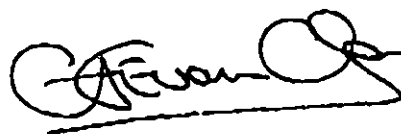
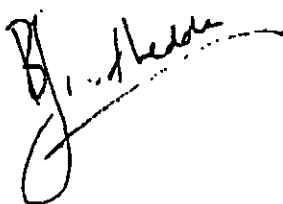
AWB 07/43597

8

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. C.F.E. van Olden-Smit als rechter in tegenwoordigheid van
mr. B.J. Groothedde als griffier en in het openbaar uitgesproken op 24 april 2008.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
Le-Herengobosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 24 APR. 2008

KOEVOETS

A D V O C A T E N

MR R.W. KOEVOETS

MR K.R. VERKAART

Mw M. KUIJPER
office manager

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 MEI 2008	
ZAAKNR.	3739
AAN: <i>DE VI</i>	
BEHANDELD: <i>DD</i>	<i>PAR</i>

Raad van State, Afd. Bestuursrechtspr.
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Per telefax: 070 - 365 1380

Inzake: / IND; hoger beroep
Uw ref.: AWB 08/43597
Onze ref.: v-3508/00/0104-Z
Bijlage(n): 1

Datum: 22 mei 2008

L.S.,

Namens cliënt de heer _____ (geb. _____), die mij daartoe bepaaldelijk heeft gevolmachtigd, deel ik u mede dat hierbij in beroep wordt gegaan tegen de uitspraak d.d. 24 april 2008 waarbij het beroep tegen de vreemdelingenbewaring ongegrond werd verklaard. Kopie van de uitspraak gaat hierbij (bijlage 1).

Door eiser zijn de navolgende standpunten ter zitting betoogd en onderbouwd:

1. De ouders van cliënt zijn overleden in een werkkamp in China omdat zij door protesten hun kerk wilden beschermen. Cliënt heeft hier ook aan mee gedaan maar is hier destijds niet voor opgepakt. Echter, vernam hij wel via via dat hij gezocht werd hieromtrent en dan zou worden doodgeslagen.

Ad 1. Verweerder meldt dat het niet geloofwaardig is wat cliënt verteld. Bij zijn asielverzoek had in ieder geval gekeken moeten worden naar of de kerk daadwerkelijk op de plek staat/ stond waar cliënt zegt. Ook of deze kerk inderdaad gesloopt zou (moeten) worden. Dat cliënt enkel niet op de vragen over het protestantse geloof zou kunnen antwoorden is niet genoeg om het asielverzoek af te wijzen.

Hoogachtend,

R.W. Koevoets

T: +31(0)10 425 78 00
F: +31(0)10 244 00 52

POSTBUS 4384
3006 AJ ROTTERDAM

KORTEKADE 4
3062 GR ROTTERDAM
WWW.KOEVOETS.INFO

OP IEDERE OVEREENKOMST TOT VERLENING VAN RECHTSBIJSTAND ZIJN DE ALGEMENE VOORWAARDEN VAN
KOEVOETS ADVOCATEN BV VAN TOEPASSING (ZIE ACHTERZIJDE) KVK ROTTERDAM 21376580